

Elogi del risc

Al' hora d'anar a la feina, acostumo a passar cada dia a peu per la Rambla per davant del Liceu, així que la façana exterior del teatre m'és molt familiar. Mai no m'ha semblat que tingués cap interès especial l'antiga façana del teatre a la Rambla, del 1847, que es va salvar de l'incendi del 1994. Per no parlar de la façana que dona al carrer Sant Pau, especialment desafortunada, més lletja que El Escorial, per recordar el títol d'un dels més celebrats, enyorats i provocadors articles d'Oriol Bohigas.

Arran de conèixer per la premsa el nou projecte d'intervenció a la façana del Liceu proposat per Frederic Amat i la direcció del Gran Teatre del Liceu –aprofitant la necessitat que hi ha de consolidar i restaurar l'antiga façana malmesa durant l'incendi– i de seguir, amb sorpresa i simpatia, la polèmica que ha generat la nova proposta impactant d'Amat, m'he tornat a mirar amb calma la façana i l'entorn més immediat.

De la façana principal, del 1847, signada per l'arquitecte Miquel Garriga i Roca, per bé que sembla que és dissenyada per un arquitecte francès desconegut, els únics signes que ens indiquen la funció de l'edifici són les lletres, damunt de l'arc de mig punt del gran balcó central, que diuen: Teatre del Liceu. Damunt del balcó de l'esquerra podem llegir els noms de Calderón i Mozart, i damunt del de la dreta els de Rossini i Moratín. Els noms arbitraris d'aquests grans creadors no solament no donen una mínima idea del que és el Gran Teatre del Liceu, sinó que més aviat conviden a pensar

que estem davant d'un teatre decimonònic i provincial. No hi ha dubte que és una façana mediocre, pobre i sense personalitat destacada.

Certament, el projecte artístic de Frederic Amat, que proposa 170 anelles ceràmiques per a la pell de l'edifici, desbordant la façana principal de la Rambla i girant fins a ocupar també la façana del carrer Sant Pau, és un projecte agosarat. Trencant l'estructura de la façana amb un element ornamental repetitiu que ocupa horitzontalment la primera i la segona planta de l'edifici. És un projecte impactant que canviarà radicalment la percepció de l'edifici, ja que proposa una nova visibilitat i centralitat de l'edifici del Liceu al centre de la Rambla. Probablement, el gest més audaç de la proposta és que provoca el gir de l'edifici i l'obre al Pla de l'Os, i provoca un pas franc cap al carrer

MANUEL GUERRERO

ESCRITOR

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

Sant Pau, tot connectant l'eix de vianants entre el Liceu i la nova Filmoteca.

Més enllà de la possible filiació wagneriana, daliniana o mexicana de la proposta de l'anell ceràmic i de l'estructura repetitiva que ha dissenyat Frederic Amat, i de les seves possibles virtuts o defectes estètics respecte al seu diàleg amb l'edifici i l'entorn, és segur que és un projecte que no deixarà a ningú indiferent, i aquest és, justament, el poder del gran art.

La proposta artística espectacular d'Amat és complementària amb la intervenció més subtil a l'interior del teatre de l'òpera de Perejaume. Se serveixen de llenguatges molt diferents, igualment contemporanis. No tinc cap dubte que el projecte d'Amat, un dels nostres grans artistes de dimensió internacional, que compta amb la col·laboració d'altres grans

creadors i professionals com ara el ceramista Toni Cumella i l'escultor Pere Casanovas, complirà totes les expectatives pel que fa a la realització de l'obra i a les condicions de seguretat, manteniment i reversibilitat, si escau, del projecte.

Si fos per l'estricta normativa municipal, Barcelona no tindria ni la Casa Milà, la Pedrera, d'Antoni Gaudí, ni la Fundació Joan Miró de Josep Lluís Sert, per esmentar dos edificis emblemàtics de la ciutat. Ni l'escultura de Chillida a la plaça del Rei, ni l'esgrafiat de Picasso a la façana del Col·legi d'Arquitectes, ni tantes altres obres singulars que han fet de Barcelona una de les grans capitals de la modernitat.

Els pitjors moments de la ciutat i del país estan regits per l'immobilisme reaccionari, l'especulació urbanística, la corrupció i la destrucció, la liquidació o l'escanyament de les institucions polítiques i culturals. Quan Barcelona i Catalunya han apostat pel risc, per la racionalitat i el progrés, han apostat també per la cultura, per l'ensenyament i per les llibertats col·lectives.

M'agradaria que aquesta nova aposta del Gran Teatre del Liceu pel projecte arriscat de Frederic Amat, que compta amb mecenatge privat, anés acompanyada també d'un compromís efectiu pels drets dels treballadors del teatre, no sempre respectats, per una gestió més democràtica i transparent, per uns preus més populars i per una voluntat més clara i visible de donar suport a la música catalana i a la creació de l'òpera contemporània.

La proposta de Frederic Amat per al Liceu no deixarà indiferent a ningú, i aquest és el poder del gran art

LAMARTARILE

Quan Barcelona i Catalunya han apostat pel risc i el progrés, han apostat també per la cultura i les llibertats col·lectives

El PP com a organització criminal?

❖ La pregunta del titular de l'article pot semblar una mica estentòria, però l'expressió no és meua, pobre de mi, sinó de la justícia espanyola. Ahir que és fresc la Guàrdia Civil va detenir vint-i-quatre persones i va efectuar una trentena d'escorcolls exactament sota aquest enunciat: una organització criminal perfectament articulada que hauria (presumptament) actuat a cor que vols des de la Diputació de València i diversos ajuntaments valencians. Al capdavant, el pintoresc Alfonso Rus, l'amo de Xàtiva, que es veu que (presumptament) seria el cervell de la banda.

❖ No és la primera vegada que la justícia fa servir el sintagma "organització criminal" per qualificar el govern del PP. El jutge José de la Mata, de l'Audiència Nacional, ja va fer servir aquesta mateixa expressió per referir-se a les (pre-

sumptes) activitats delictives de dos extresors del partit líder a Espanya, Alvaro Lapuerta i Luis Bárcenas. I el jutge José Castro, dels jutjats de Palma, ha parlat també d'organització criminal per descriure (presumptament) l'acció de govern de l'executiu que presidia Jaume Matas en col·laboració amb l'extinta UM de Maria Antònia Munar. Curiosament, tant Matas com Munar varen acabar a la presó, i fa pocs dies Matas ha reconegut la seva col·laboració necessària amb l'anomenat cas Nóos, que implica de ple la Corona espanyola, precisament a fi de no haver de tornar a la garjola massa aviat ni durant massa temps. Però la figura que preveu la justícia per a aquesta mena de (presumptes) ac-

SEBASTIÀ ALZAMORA

ESCRITOR

Alguns dirigents del PP mostren una actitud de voracitat sobre els recursos públics

tuacions sempre és la mateixa: organització criminal.

❖ No resulta gaire tranquil·litzador, a fe de Déu. Parlem, com deïem, del principal partit polític d'un dels estats més importants de la UE, i el mínim que es pot dir, en vista de les actuacions judicials i policials, és

que per allà on passa el PP (presumptament) no torna a créixer l'herba. Una colla important dels seus dirigents, a la mínima que accedeixen al poder, mostren un comportament basat en la voracitat sobre els recursos públics i en una falta de respecte absolutament desvergonyida per la llei i la intel·ligència dels ciutadans que té poc a veure amb un partit polític de centredreta, i molt, en canvi,

amb una banda de delinqüents. Reitero que les paraules *organització criminal* no són collita pròpia d'aquest articulista, sinó que ja constitueixen un vocabulari habitual dels jutges que es veuen en el destret de revisar les actuacions del PP.

❖ Mentrestant, a Soraya Sáenz de Santamaría no se li acut altra cosa que insistir en la idea que la justícia actua amb tothom per igual, cosa de la qual presumptament no dubtàvem. Que actuï la justícia, que per això hi és. Però ara que es negocia un govern, potser que a Madrid algú es plantegi plantar alguna mena de cordó sanitari a una presumpta organització criminal amb els seus tentacles estesos arreu de l'entramat institucional de les Espanyes. Ni que sigui per no haver de passar vergonya ciutadana, dia sí i dia també.